

EMILY SKYE

DE GEHEIME
DRAKENSCHOOL

DE DRAAK MET DE ZILVEREN HOORNEN

'Is er dan vanaf nu geen enkele groene Dactylus meer?'

De adem van de drakenrijder bevroor in de koude, heldere nacht. Hij keek zijn draak vragend aan.

De draak hield zijn machtige kop schuin terwijl hij antwoord gaf. Hij moest er nog aan wennen dat hij zijn linkerhoorn miste. Deze had hij moeten opofferen in de strijd tegen de zevende clan.

Hun harten waren vergiftigd. Er was geen andere oplossing, zei hij.

De drakenrijder knikte. Hij wist het.

Ze wierpen nog een laatste blik op de zes versteende draken die voor hen stonden. Diep verborgen in het zwarte woud, omringd door oeroude bomen die als zwijgende wachters naar de hemel oprezen. Het zou niet lang duren voordat mos, korstmos en klimop hun vroegere metgezellen zouden overwoekeren. Ze zouden bedekt worden met de mantel der vergetelheid.

Het eiland Zeven Vuren liet zich deze ochtend niet van zijn goede of slechte kant zien. Zoals zo vaak liet het zich helemaal niet echt zien. In plaats daarvan lag het verborgen onder een sluier van mist die het ruwe landschap in een dikke laag watten had verpakt. Henry stond achter een van de smalle vensters in de torenkamer van Wolkenburg en staarde slaperig in het grijze niets. Een koude wind waaide langs zijn gezicht.

Ook al wakker? klonk een stem in zijn hoofd, en Henry schrok even. Hij was er nog niet helemaal aan gewend dat zijn draak Phoenix zo zijn gedachten binnen kon sluipen.

Zin in een ochtendritje? We kunnen naar zee vliegen en de zon zien opkomen.

Henry lachte. ‘Ben ik bij. Zien we elkaar over tien minuten voor Wolkenburg?’

Prima! juichte Phoenix, en toen was hij even stil. Wat zijn tien minuten precies? vroeg hij even later.

‘Maakt niet uit, vlieg maar gewoon hierheen. We zien elkaar voor het kasteel.’

Kom op, leg uit. Wat houden die tien minuten in? drong Phoenix aan.

Henry zuchtte. Zijn draak was pas net uit een ei gekropen. Hij wist dus nog bijna niets, maar was wel overal nieuwsgierig naar. Voor Henry zat er niets anders op dan hem de hele dag alles uit te leggen over de wereld om hen heen. Terwijl hij zijn wambuis over zijn hoofd trok, stuurde hij Phoenix in gedachten het beeld van een klok.

‘Als de grootste van de drie wijzers één keer rond is gegaan, is er een minuut voorbij. Als de middelste wijzer het rondje één keer heeft gemaakt, is er een uur voorbij. En als de kleinste wijzer twee keer rond is gegaan, is er een dag voorbij.’

Phoenix was even stil. *Jullie mensen delen de tijd in op een rondje?* vroeg hij ongelovig.

‘Hm... Ja, zoiets,’ antwoordde Henry, terwijl hij zijn kilt over zijn leren broek aandeed.

Mensen zijn raar, vond Phoenix.

‘Kom nou maar naar het kasteel en wacht daar op mij,’ zei Henry gebiedend.

Oké, dat gaat me in tien rondjes wel lukken, zei Phoenix enthousiast, en hij verdween uit het hoofd van Henry.

Terwijl Henry zijn zware laarzen aantrok, schoof het gordijn van Arthurs bed opzij. Er kwam een verkreukeld, rond gezicht met mollenoogjes tevoorschijn. Henry’s vriend Arthur tastte naar zijn bril. ‘Puur statistisch gezien hebben

mensen van onze leeftijd minstens acht uur slaap nodig, het liefst negen,' kreunde hij, en hij gaapte.

Henry haalde zijn schouders op. 'Puur statistisch gezien zouden er ook geen draken moeten zijn.'

'Dat zeg je nu wel. Maar heb je daar ook onderzoek naar gedaan?' vroeg Arthur vermoeid.

'Puur statistisch gezien krijgen jullie allebei een klap op je neus als jullie nu niet ophouden met zwetsen,' klonk het pissig van achter het gordijn dat om Timothy's bed hing.

Henry grijnsde. Hij stond op en stampte zo luid als hij kon met zijn zware laarzen naar de haard in het midden van de kamer. De meeste houtblokken waren 's nachts bijna helemaal opgebrand, er gloeide alleen nog een klein kooltje onder de dikke laag as. Het was geen wonder dat ze allemaal naar gerookte ham roken. Maar zo hadden ze het in de nacht tenminste wel warm. En Henry hield van de geur van brandend hout. Het herinnerde hem aan het geweldige avontuur dat hij al had beleefd. En dat hij op het punt stond een echte drakenrijder te worden!

Het was nog niet zo lang geleden dat hij was uitgekozen om naar de geheimzinnige school op het eiland Zeven Vuren te gaan, een plek waar alle kinderen in Engeland van droomden. Niemand wist waar de school precies lag, laat staan wat er zo bijzonder aan was.

Henry wist dat inmiddels heel goed. Wie naar Wolkenburg ging, werd een drakenrijder. Want hier op dit afge-

legen eiland, vergeten door de rest van de wereld, leefden ze: de laatste draken! Deze wijze, magische wezens kozen iedere zeven jaar een nieuwe berijder uit, als het de berijder tenminste lukte om een band met zijn draak op te bouwen.

Henry zuchtte. Helaas had hij een bijzonder oud, knorrig exemplaar aan de haak geslagen. Happy (die hem nog steeds in een hoopje as wilde veranderen omdat hij hem deze naam had gegeven) had het Henry niet makkelijk gemaakt om een band met hem op te bouwen. Hij had Henry heel wat wilde ritjes en blauwe plekken bezorgd. Alleen met hulp van zijn vrienden Lucy, Arthur en de anderen was Henry er uiteindelijk achter gekomen waarom de draak hem zo afwijzend had behandeld: Happy had Henry niet naar Zeven Vuren geroepen voor zichzelf, maar zodat hij een band kon opbouwen met Phoenix, een jonge draak die op dat moment nog in zijn ei zat en wachtte om uit te komen...

Henry moest lachen toen hij aan Phoenix dacht. Toen pakte hij een stuk hout uit de mand die naast de haard stond, legde dat op de hoop as en blies net zo lang tot er kleine vlammetjes tevoorschijn kwamen. De anderen zouden hem dankbaar zijn dat het nog warm was als ze opstonden.

Niet veel later ging Henry door de ijzeren deur van Wolkenburg naar buiten. Hij had een thermoskan thee en een pak koekjes bij zich dat hij uit de keuken had gepikt.

Phoenix lag al voor het kasteel en hapte traag naar een mus die op zijn rug hipte. Het vogeltje vloog verontwaardigd kwetterend weg.

Ben je daar eindelijk! klaagde de draak.

'Ik zei toch dat ik er over tien minuten zou zijn.'

Julie met je tijdrondjes, mopperde Phoenix. *Wie bedenkt zoiets? Kom, spring op mijn rug! Het enige rondje waaraan je kunt zien of het dag of nacht is, komt zo meteen op uit de zee en heet de zon.*

'Dat is zeker ook waar,' zei Henry, en hij klom op de rug van Phoenix.

Sinds hij uit zijn ei was gekropen, waren de oranje schubben van de draak al een stuk donkerder geworden. Ze waren nu zo rood als de blaadjes van de bomen in de herfst. Hij was ook enorm gegroeid en was nu al zo groot als de Vierhoorns waar Henry's klasgenoten Timothy en Edward op reden.

De jonge Grind begon steeds meer op zijn oude soortgenoot, de knorrige Happy, te lijken.

Henry ging achter de dertiende schub op Phoenix' rug zitten. Terwijl de jonge draak de lucht in vloog, knabbelde Henry op een koekje en goot wat thee in de dop van de thermoskan – zonder een druppel te morsen. Op het gebied van vliegen waren ze vanaf de eerste dag een perfect team.

Zo vlogen ze richting de zee.

Wat is een thermoskan eigenlijk? vroeg Phoenix in de stilte.

Niet weer! dacht Henry even, maar hij slikte zijn ongeduld in. Hij wilde zijn draak niet kwetsen.

Thermos! Dat klinkt als een draken naam of de naam van een god. Is die thermoskan ooit van een god geweest? vroeg Phoenix door.

Henry grijnsde. 'Ja, van de Titaan Henry.'

Hij schroefde de dop weer op de kan en stopte deze onder zijn wambuis. Net op tijd, want een moment later zou de kan uit zijn handen zijn gevallen en samen met de koekjes in zee zijn gestort.

Er klonk een gonzend geluid en toen ging alles ineens heel snel. Phoenix draaide zich op zijn zij en dook naar be-

neden. In een reflex drukte Henry zijn dijen dicht tegen het lijf van de draak en pakte de schubben voor hem stevig vast.

‘Hé, wat gebeurt...’ Verder kwam hij niet.

Hou je goed vast! beval Phoenix. Hij joeg door de loodgrijze lucht achter iets aan, iets wat al door de wolken voor hen was opgeslokt. Maar de jonge Grind kon vertrouwen op zijn instinct. Nog geen seconde later opende hij zijn bek en hapte naar het ding dat het gonzende geluid maakte. Er klonk een akelig gekraak en toen stierf het gegons weg.

‘Wat was dat in vredesnaam?’ riep Henry uit.

Geen idee, maar het viel ons aan.

‘Is... Is het dood?’ vroeg Henry.

Nou, het gonst in ieder geval niet meer en als ik me niet vergis, bestaat het nu uit minstens drie delen, antwoordde Phoenix met zijn bek nog vol.

Henry werd misselijk. ‘Laten we even landen op het hoofd van de reus om het beter te bekijken.’

Het hoofd van de reus was het hoogste punt van Zeven Vuren. Het was een steile klif waar de draken hun holen hadden.

Ik kan het ook gewoon doorslikken en dan doen we alsof er niets gebeurd is, stelde Phoenix voor.

Henry schudde zijn hoofd. ‘Als ik hier iets geleerd heb, is het dat je geen geheimen moet hebben,’ verzuchtte hij.

Zoals je wilt, zei Phoenix, en hij vloog richting de klif.

Ze landden en terwijl Henry van de rug van zijn draak af klom, spuugde Phoenix iets uit wat onder het kwijl zat.

Henry durfde eerst niet te kijken. Voorzichtig gluurde hij over de voorpoot van zijn vriend en zag...

‘Een houten frisbee?’ riep hij verbaasd uit.

Wat is een frisbee? wilde Phoenix weten, terwijl hij met zijn snuit de drie stukjes als een puzzel bij elkaar probeerde te schuiven.

Voordat Henry antwoord kon geven, landden er links en rechts van hen twee zwarte draken. Kaukasische Vierhoorns. Een met vier gouden hoorns en een met vier bloedrode hoorns. Twee leerlingen uit het leerjaar boven Henry sprongen van de drakenruggen af. Hij had ze wel eens in de eetzaal gezien, maar hij betwijfelde of zij hem ook herkenden. Hij zat tenslotte pas in zijn eerste jaar op Zeven Vuren. Maar daar vergiste hij zich in.

‘Kijk eens wie we hier hebben: Henry McGregor! De jongen met de baby-Grind,’ zei een van de twee. Met een arrogant gebaar streek hij zijn donkere haar van zijn voorhoofd en keek Henry minachtend aan.

Henry zag aan het patroon van de kilt van de jongen dat hij bij de Murray-clan hoorde; dezelfde clan als Timothy.

De andere jongen stelde zich voor. ‘Hoi, ik ben Marc en dit is Dex.’ Hij was een grote breedgeschouderde jongen met een vriendelijk gezicht. ‘Heb jij toevallig onze scorer gezien?’

Phoenix kon niet verstaan wat de jongens tegen Henry zeiden, maar hij voelde dat zijn drakenrijder zenuwachtig werd. Hij stopte met het schuiven van de drie stukjes frisbee en keek op. *Wat willen ze?* vroeg hij Henry.

‘Ssst,’ antwoordde Henry. Hij vond het lastig om de gedachten van zijn draak te beantwoorden terwijl hij met de jongens praatte die voor zijn neus stonden.

‘O nee, dat meen je niet,’ zei Dex zuchtend toen hij de gebroken schijf tussen de voorpoten van Phoenix zag liggen. ‘Magister Dora vermoordt ons.’

Magister Dora gaf het vak handvaardigheid op school. Henry kende de magister maar al te goed en hij wist dat ze inderdaad nogal opvliegend kon zijn.

‘Ik vrees dat dat jullie scorer was, of niet?’ vroeg Henry zacht.

‘Inderdaad, slimmerik!’ snauwde Dex hem toe. ‘Het gaat ons minstens een week kosten om weer een nieuwe te maken.’

Hij pakte een van de stukken op en gooide dat woedend over de rand van de klif de zee in.

‘Hoe dom is die draak van jou wel niet als hij een scorer in stukken bijt?’ zei Dex boos.

Henry vond het vervelend wat er gebeurd was, maar niemand noemde zijn draak dom. Hij rechte zijn schouders. Phoenix voelde de boosheid van zijn berijder en ging op zijn achterpoten staan.

Marc legde zijn hand op Henry's schouder en keek naar Dex. 'Rustig aan, jongens. Deze ochtend is veel te mooi om ruzie te maken.' Hij wees naar de horizon, waar de zon net opkwam en de wolken en de mist opzijschoof. 'Hoe had die baby-Grind kunnen weten wat een scorer is of hoe je drakenbal speelt?' zei hij om Dex te kalmeren. 'Ik weet zeker dat magister Dora nog wel ergens een extra scorer voor ons heeft. En vanmiddag ga ik meteen aan de slag om een nieuwe te maken.'

Dex mompelde wat onverstaanbaars, draaide zich om en liep terug naar zijn draak.

Marc knipoogde naar Henry.

'Ik... Ik kan je wel helpen om zo'n ding te maken,' stamelde Henry, maar Marc zwaaide even met zijn hand en liep naar zijn draak. Die hield zijn kop al omlaag zodat zijn drakenrijder op zijn rug kon klimmen.

'Wat is drakenbal eigenlijk precies?' vroeg Henry snel, voordat Marc op de rug van zijn Kaukasische Vierhoorn kon gaan zitten.

Marc stopte. 'Weet je niet wat drakenbal is?' Zijn gezicht klaarde op. 'De beste sport ter wereld?'

Volgens Henry bestond er geen betere sport op de wereld dan voetbal, maar nu werd hij toch wel nieuwsgierig. Hij haalde vragend zijn schouders op.

'Kom nou, Marc,' riep Dex ongeduldig. 'Dan kunnen we op zijn minst nog wat stutters schieten.'

Marc negeerde hem. ‘Het principe van drakenbal is eigenlijk heel simpel,’ begon hij uit te leggen. ‘Net als bij rugby of voetbal kun je met de scorer punten scoren door deze in het doel van de tegenstander te krijgen. Bij drakenbal is het doel een enorme boomstam, waar je de scorer zo hard tegenaan moet gooien dat hij in de stam blijft steken.’

‘En je gooit die scorer net als een frisbee?’ vroeg Henry.

Marc knikte. ‘Verder gebruiken we ook deze dingen. De stutters.’ Uit een klein tasje dat aan zijn kilt hing haalde hij een houten balletje dat ongeveer zo groot was als een mandarijn. Hij trok een katapult van zijn riem, trok het elastiek strak en schoot het balletje richting de zee.

De Vierhoorn van Dex spreidde meteen zijn vleugels en schoot de lucht in. Onder luid gevloek van zijn drakenrijder ging de draak achter het balletje aan.

Marc keek ze lachend na. ‘Je moet het Dex niet te veel kwalijk nemen. Hij heeft nogal last van een ochtendhumeur.’

Henry grijnsde en dacht aan Timothy. ‘Geen probleem, ik ken ook zo iemand.’

Marc hield de katapult omhoog en haalde nog een stutter uit zijn tasje. ‘Wil je het een keer proberen?’

‘Ja, graag!’ Henry pakte de katapult aan.

Marc wees op een rotsblok dat twintig meter verderop uit de hei omhoogstak. ‘Probeer die steen te raken. Je moet...’

Maar nog voordat hij Henry had kunnen uitleggen hoe hij de katapult moest gebruiken, schoot Henry de stutter al weg. Met een luide tik raakte het balletje precies het midden van het rotsblok.

Marc trok zijn wenkbrauwen even op. ‘Niet slecht. Als dat geen beginnersgeluk is, zou je wel eens talent kunnen hebben.’

Phoenix klapte bijna uit elkaar van nieuwsgierigheid en kwam in Henry’s gedachten. *Deze drakenrijder is een stuk aardiger dan die andere, toch? Mag ik meedoen?*

‘Je kunt het houten balletje halen. Maar probeer het niet weer doormidden te bijten,’ antwoordde Henry, en Phoenix vloog weg.

‘En? Lukt het je nog een keer?’ vroeg Marc toen Phoenix met het balletje terugkwam.

Henry legde de stutter in de katapult. Richten en schieten kende hij van voetbal, dat hoefde niemand hem voor te doen.

‘Wat dacht je van die rots daar in de verte?’ Henry wees met zijn kin naar een grote steen die veel verder weg lag en kleiner was dan het rotsblok waar hij de eerste keer op had geschoten.

Marc schudde lachend zijn hoofd. ‘Dat lukt je nooit. Je bent net zo’n grote opschepper als Dex.’

Henry trok het elastiek strak, schoot en raakte de steen precies in het midden.

Marc sloeg met zijn vuist in zijn hand. 'Je schiet nog scherper dan Robin Hood!'

Henry lachte trots.

'Als dit echt geen gelukstreffers zijn, krijgen we dit jaar misschien eindelijk weer een serieuze tegenstander,' zei Marc.

Phoenix bracht de stutten terug en Marc klom op zijn Vierhoorn.

'Leuk je te ontmoeten, Henry. Je zou je eigen team moeten oprichten. Hoe meer tegenstanders we hebben, hoe beter.' Hij knikte hem toe en steeg op met zijn draak.

‘Waar draken gouden munten eten,
is avontuur niet ver weg...’

Henry is dolgelukkig. Na een moeilijke start op de drakenschool heeft hij eindelijk zijn eigen draak gevonden en een magische band met hem gekregen.

Maar dan hoort Henry een andere stem in zijn hoofd: een vreemde draak vraagt hem om hulp. De draak is opgesloten in een kerker waaruit hij niet kan ontsnappen. Kunnen Henry en zijn vrienden de draak op tijd bevrijden?

Doe de test en kijk of jij ook een
drakenrijder kan worden!

Lees ook

uitgeverijdefontein

uitgeverijdefontein.nl

UITGEVERIJ
De Fontein

9 789026 167614 >

